

сжщо не го погледна и заведе Сребринка при вуйча му, да я превърже... Бойчо е самъ. Тжжно му е.

Какво да прави? Предъ него на масата е червеното дървено яйце. Отъ тамъ засмѣно го гледа зайчето и сякашъ иска да му каже:

— Зная, Бойчо, че ти е мжчно. Но ти не си виновенъ, а виновни сж тия червени немирничета въ кръвта ти!

Не му се седи вече на Бойча. Тръгва изъ кжщи. Отваря чекмеджета, шкафове. Опитва козунака, сладката, разни бонбони. Изведнажъ въ дъното на долапа вижда голѣмо шише. Единъ познайникъ на баща му, бѣ изпратилъ нѣколко такива стъкла чакъ отъ Сухиндолъ.

Бойчо измъкна бутилката. Единъ гласъ му викаше:

— Бойчо, не пипай!

Но другъ гласъ пѣеше въ ушитѣ му:

— Опитай го, Бойчо. Сладко е! Сиропъ е!

Чуди се Бойчо, какво да прави. Кой гласъ да слуша?...

Той отвори шишето. Напълни една чаша и я изпи наведнажъ. Понамръщи се Бойчо, не бѣше сиропъ, а нѣщо друго. Но сипа още една чаша изпи и нея... Но защо му стана горещо? И му е лошо. Таванътъ на стаята се върти. Масата се върти. Червеното дървено яйце и то се върти... А великденското зайче подскача и дума на Бойча:

— Бойчо, сега ще видишъ чудно великденско представление. Внимавай!...

То отвори дървеното яйце. Отъ него изкочи малко червено немирниче, съ вирнатъ носъ и вдигната нагоре глава. То изплезе езикъ срещу Бойча и се закиска:

— Хи-хи-хи!... Какво ме гледашъ? Азъ съмъ най-вироглавото немирниче на свѣта! Ти, Бойчо, нали си чувалъ майка ти да ти вика, че си вироглавъ. Не ти, ами

